

Dobosi Bea

A SÖVÉNY

2021-11-12 | NOVELLA

Mogorva apámat sosem láttam cigaretta és sör nélkül. Minden tulajdonság megvan benne, amitől anyám szerint valaki rossz ember lesz. Mégis vittétek valamire, teszi hozzá örömtelenül. Nővérem egy multinacionális cég pénzügyi elemzője Luxemburgban. Rákos.

Húsz éve nem élek a szüleimmel, de még mindig az én feladatomban megmetszeni a sövényüket, ami eltakarja a kilátást a szomszéd felé. Tavasszal kétszer, nyáron legalább egyszer leutazom. A növényen egyre kevesebb a kerek kis levél,

magasságának háromnegyedéig csupasz tő. A fás szárok között átlátni a szomszédhoz.

Lesújtó dolgok

A szomszéd szenvedélyes vadász, és időről időre megmérgezi szüleim kutyáit. Felnevelte a fiait, eltemette a feleségét, és elvett egy korombeli, lóarcú nőt.

Fényképeiken egyszerre látszanak nyúzottnak és puffadtnak. Szüleim lesújtó dolgokat mondanak róluk fojtott hangon, mintha ott állnának a fal túloldalán a nappaliban.

Kamaszkoromban gyakran lestem a szomszéd langaléta fiait szobám ablakából. A legnagyobb volt egy rozoga Simsonja. Amikor az utcánk még nem volt leaszfaltozva, csak úgy szállt utána a por, ahogy repesztett. Miután az anyjuk meghalt, rákaptak a fűre. A nyitott ablakon beszállt az édeskés szag.

Szüleim már a kertben tesznek-vesznek, amikor megérkezem. Az autójátó csattanására felkapják a fejüket. Apám rögtön rázendít, hogy a sövény előregedett, újra kellene telepíteni. Anyám lehúz magához, és a nyakam köré fonja a bal karját. Az izzadságtól összetapad az arcunk. A kutyák izgágán körülugrálnak minket.

Szüleim magyar vizslákat tartanak unokapótlékként. Mindig párban, de nem tenyésztés céljából. Ha mégis kiskutyák születnek, feladnak egy hirdetést a helyi újságban. Csak a ráfordítást szeretnénk visszakapni, nem nyereszkedni akarunk, mondják komoly képpel, mintha bárki is ezzel vádolta volna őket.

Miután a kölykök elkerülnek, apám tesz egy kört a metálfényű kempingbiciklivel. A vacsoraasztalnál részletes beszámolót tart, hogy megy soruk új gazdájuknál. Anyám szája felett rágás közben összeráncolódik a bőr. Elképzelni sem tudom, mit tennének, ha rosszul bánnának a kölykökkel.

A vizslák télen bekúsznak a hullámlemezéből készült garázsajtóba vágott lyukon, és a kazánházban heverésznek. Anyám szerint jobb dolguk van, mint Csekonics bárónak. Gyakran használja ezt a fordulatot. Egyszer megkérdeztem, ki az a Csekonics báró. Nem tudott válaszolni.

Miután bevezették a gázt, apám kipucolta a régi széntárolót, de a vizslákat elrettentik a szénportól fekete falak. A szomszédos helyiségben papírdobozokban állnak általános iskolai füzeim, tankönyveim, ellenőrzőim és bizonyítványaim, fekete szemeteszsákokban gyerekkori ruháim. Anyám a születendő unokájának takargatja őket. Az egyik zsákban halott nagyanyám holmija.

Szüleim könyvespolcán Claire Kenneth és Jókai regényei sorakoznak, alatta a komód fiókjában fontos iratok. Anyám rendszeres időközönként elmagyarázza, hol találom a bankkártyájuk PIN kódját, a ház és a kocsipapírjait. Úgy teszek, mintha figyelnék, de inkább a rövidre vágott körmét keretező, berepedezett bőrt nézem.

Anyám keze gyerekkoromban mindig hipószagot árasztott. Gyakran gondolok erre, amikor a fiókokat húzogatja és a papírokat mutogatja. Tenyere olyan érdekes volt, hogy nyáron megkértem, simogassa a szúnyogcsípéseket a karomon és a combomon, ha meguntam a vakarózást. A kutyák megnyalták a hintaágyról lelógó kezemet.

Apám arcára kiült az undor, amikor kifejtette, hogy a szúnyogok az édes vért szeretik. Ha nem tömném magam folyton csokoládéval meg süteménnyel, nem lennék tele viszkető dudorokkal. A Borsodi doboza eldőlt, amikor egy fűcsomó szélére tette. Nem vette észre, hogy a csepp alakú lyukon kifolyik a sör.

mimóza

Combi, combi, combi, markolászta anyám a hurkákat a lábamon. Szokása volt felhívni a figyelmet a fogyatékoságaimra. Sértetten elhúzódtam. Jaj, ne legyél már ilyen mimóza, korholt apám.

Szerinte a szúnyogcsípéseket meg kell nyálanzni, anyám szerint keresztet kell nyomni beléjük körömmel.

A komódra kirakták a fényképemet. Úgy nézek ki rajta, mintha halott lennék. Arcom kifejezéstelen, szám elnyílik, szemem a szemlélőn túlra mered. Fogalmam sincs, miért szeretik annyira, hogy bekeretezték. Kamaszkoromban lefordítottam, amíg a port törölgettem a szobában. Néha utólag kellett visszaszaladnom, hogy felállítsam.

Szüleim házában minden pattog. A frászt hozzák rám az udvarról beszűrődő zajok. Rettegek, hogy leszakad a konyhaszekrény, kiömlik a bojlerből a víz, megöl minket a szén-monoxid. Máskor azt kívánom, essünk túl a küszöbön álló katasztrófán.

Néha elképzelem, hogy náluk ér a világvége. Együtt kuporgunk a pincében, felhúzott térddel a szénporos falnak vetjük a hátunkat, és nagy szemekkel meredünk egymásra a sötétben. Ha a konzervdobozok éles szélé elvágja az ujjunkat, kiszívjuk a sebből a vért. Miután ruháink elvástak, halott nagyanyám holmijában járunk. A narancssárga kötött kardigánban meg a bordázott cicanadrágokban.

Éjjel kiosonunk élelmiszert és elemet lopni. Apám a sövénynyíróval vágja a tűzifát a kertek végében, minden neszre összerezzen, és riadtan felnéz, mint aki attól fél, hogy valami törvénytelen ségen kapják. A füstnek csak kis része távozik a plafon alatt nyíló bukóablakokon. Berekedünk, és egyre többet köhögünk tőle. Amikor alszunk, a vizslák hozzánk bújnak. Meleg a testük.

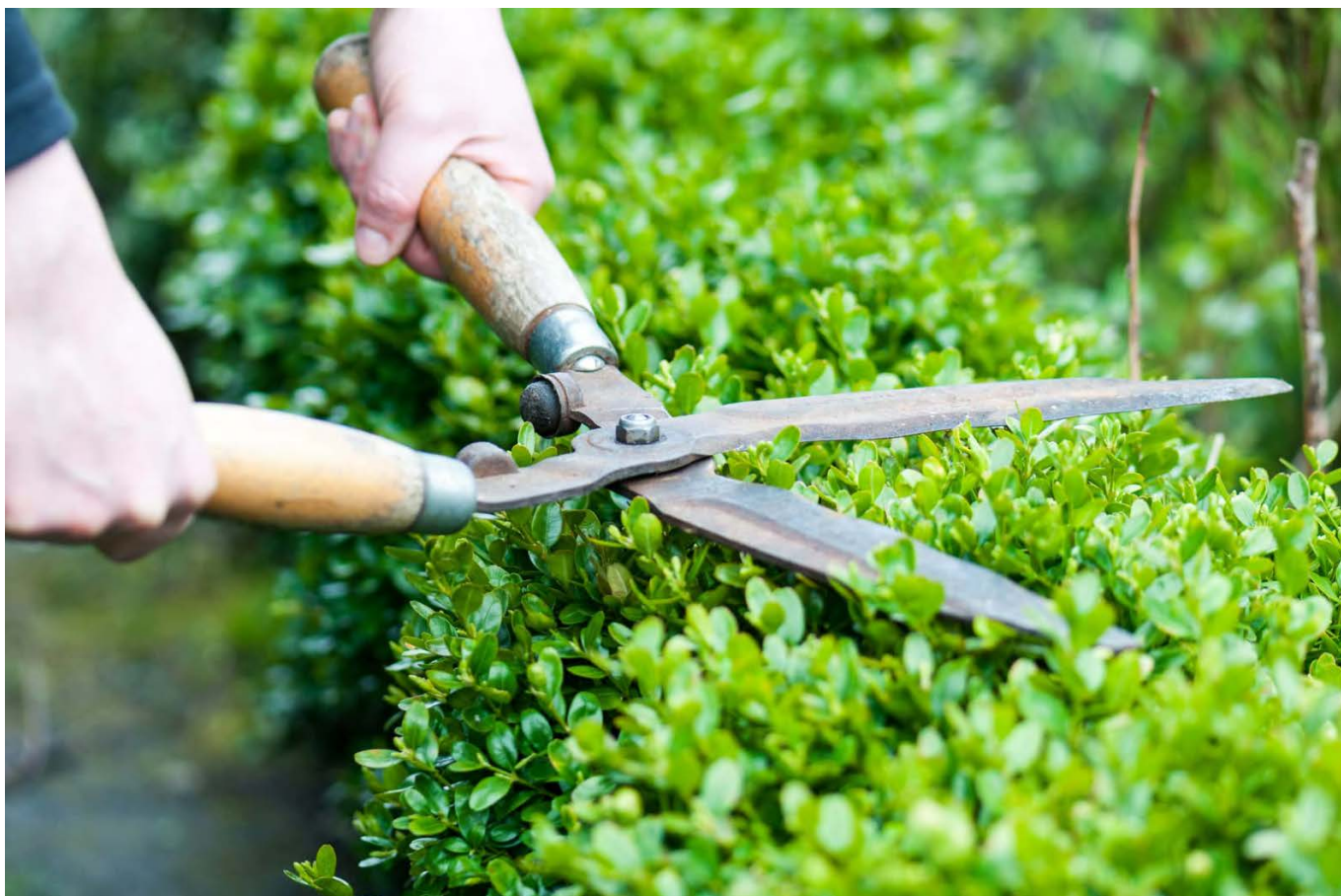
Anyám kihozza a garázból és felállítja a konyhaablak előtt az ötfokú alumíniumlétrát. Kétszer is vissza kell lépnie, mire sikerül úgy elhelyeznie, hogy pont az ablak közepén legyen, amikor felmászik. Végig a kezében tartja az öntapadó ablakfólia-tekerceset. Öt méterről is látom, hogy túl széles. Az üveghez méri, majd megfordul, és szemrehányón rám néz.

Anyám kerüli a kényes témákat. Nem hajlandó a nevükön nevezni a dolgokat, és ügyel rá, hogy sose lássuk meztelenül. A menstruációról egy kamasz lányoknak szóló könyvből kellett volna mindent megtudnom. Nem bántam. Taszítottak a finomkodó kifejezései, amikkel a testről és a szexualitásról beszélt. Lehet, hogy csak félt tőle.

mint az angyalok

Sosem gondoltam a szüleimre szexuális lényként. Nemtelenek voltak, mint az angyalok. Azon sem lepődtem volna meg, ha kiderül, hogy szeplőtelenül fogantam. Nemrég hallottam, hogy anyám a „gyermektelen” és a „karrierista” szavakat használja rám. Amikor berontottam a szobába, egyedül volt.

Kihozom a garázból a sövénynyíró ollót. Zöld szára ragad a kosztól, pengéjére növényi maradványok tapadtak. Óvatosan végighúzom a kezemet az élén, de felesleges az elővigyázatosságom. Teljesen tompa. Anyám a létra tövében állva megkérdezi, mi a véleményem a névről, amit a nővéremék a leendő gyereküknek szánnak. Amikor azt felelem, hogy nem tetszik, apám rám mordul, hogy ezt nem én döntöm el.

Szüleim szeretik megfellebbezhetetlennek hinni magukat. Emlékszem, gyerekkoromban mindent kész tényként adtak elő. Az ingek vasalását a válluknál kell kezdeni. A magas homlok nem szép. Beléd nem szorult semmi tehetség. Sokáig tartott, mire megtanultam különbséget tenni tény és vélemény között.

Évről évre nehezebb megmetszeni a sövényt. Már a vállam magasságában kell csattogtatnom a hosszú, életlen pengéket. Egy idő után percenként le kell engednem a kezemet, mert megfájdul a csuklóm, és begörcsöl a vállam. Látványosan szenvedő arccal rázom le a karomat. A szomszéd felhangosítja a rádiót a sövény túloldalán.

Jó lesz az, mondja anyám elnézően. A szája sarkában megcsillan egy csepp nyál. Hangos csattanással összecsukja az alumíniumlétrát, és kétszer is a fokokhoz koccantja, mire leviszi a lépcsőn. A vizslák lógó nyelvvel befutnak utána a garázsba. Hallom, ahogy kiabál velük.

ügyeskedjél

Anyám előszeretettel kiskorúsít. Úgy simogatja meg az arcomat, mintha értelmi fejlődésben visszamaradott óvodás lennék. Az „ügyes vagy” a legnagyobb dicséret, amit valaha kaptam tőle. Ha biztatni akar, azt mondja, „ügyeskedjél”.

Apámtól tudom, hogy megcsúnyul az arcom, amikor sírok vagy nevetek. Számos tulajdonságomban vagyok rosszabb másoknál.

Anyám szerint apám igenis büszke rám. Hátam mögött fűnek-fának dicsekszik velem. Nehezemre esik elhinni, és amikor mégis meggyőzőm magam, legszívesebben a fejéhez vágnám, hogy semmivel sem járult hozzá sikereimhez. Úgy gondolok rá, mint a deisták istenre: fogantatásom után magamra hagyott.

Anyám még mindig a garázsban matat, és perlekedik a vizslákkal. Apám marhatrágyát lapátol a kínai császárfa tövébe, és hangosan káromkodik, amikor a nadrágjára fröccsen. Szemöldökét összehúzza, fenyegetően néz, a szája sarkában fityegő cigarettáról az alkarjára szóródik a hamu. Észreveszi, hogy végeztem. Mint a Balaton harmadfokú viharjelzés idején, röhög, csak kicsit hullámosabb.

Néha azt kívánom, bárcsak inkább verne.